

Arrest

**nr. 132 810 van 5 november 2014
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, op 29 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DOCQUIR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 4 augustus 2008 het grondgebied binnen en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 30 september 2009 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 39 505 van 26 februari 2010.

1.4. Op 1 april 2010 dienden verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 6 april 2010 dienden verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 3 juni 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.7. Op 18 maart 2011 verwierp de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag om verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 4 april 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag om verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk, met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.9. Verzoeker en zijn echtgenote dienden op 16 mei 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.10. Op 6 juni 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk.

1.11. Op 4 oktober 2012 dienden verzoeker en zijn echtgenote een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.12. Op 24 februari 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de tweede aanvraag om verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980.

Het feit dat betrokkene sinds 04.08.2008 ononderbroken in België zou verblijven; er in hoofde van betrokkene zeker sprake zou zijn van een sublieme integratie die niemand onberoerd zou kunnen laten en er zeker sprake zou zijn van een goede integratie; betrokkene ook graag zou willen wijzen op zijn sublieme integratie alhier; deze integratie zeker duurzame Sociale bindingen zou hebben teweeggebracht die hij gedurende zijn verblijf alhier ontwikkeld zou hebben; deze integratie van betrokkene zich op allerlei vlakken zou hebben afgespeeld; vooreerst hij zich maar al te goed bewust zou zijn van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook zou inhouden dat hij één der landstalen zo snel mogelijk zou dienen aan te leren en hij daarom kosten noch moeite zou hebben gespaard om zich de Franse taal eigen te maken: hij momenteel over een actieve als passieve kennis van het Frans zou beschikken en betrokkene de Franse taal zou spreken; onze maatschappij enorm veel van hem zou krijgen en hij zich tot het uiterste zou inzetten zonder zelf enige last van deze maatschappij te willen zijn; dit niet zomaar opzij zou kunnen geschoven worden maar dit zou dienen beloond te worden; het hem aan energie en sociaal-meelevendheid niet zou ontbreken; op sociaal vlak betrokkene zich steeds op intensieve wijze zou hebben gemengd onder de Belgische bevolking en hij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden — en

kennissenkring zou hebben opgebouwd die hem zou willen steunen en helpen; deze Belgische vrienden en kennissen betrokkene als aangenaam en gedreven persoon zouden hebben leren waarderen; juist door zijn intense omgang met Belgen en zijn uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, zijn vrienden en kennissen hem dan ook zouden willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumaan zouden beschouwen; betrokkene bij de Belgische bevolking helemaal niet zou overkomen als een profiteur maar wel als een integer en werkwillem mens die een diepe en positieve indruk zou nalaten waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld aan zou kunnen nemen; op arbeidsvlak niet onopgemerkt zou mogen voorbijgaan dat het betrokkene aan inzet en enthousiasme om te werken zeker niet zou ontbreken en dat hij actief op zoek zou willen gaan naar werk; gelet op het voorgaande er zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat betrokkene op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal en op cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijke leven; er namelijk aan de integratie van betrokkene geenszins zou kunnen getwijfeld worden; betrokkene sinds zijn aankomst alhier blijf zou hebben gegeven van zijn motivatie om te werken en van zijn leven op onafhankelijke en zelfstandige manier uit te bouwen en hij ter staving een certificaat van de opleiding (Frans — opstap talen) dd. 01.06.2011, een verklaring van vzw Tabita ASBL dd. 20.09.2012, een attestatie dd. 24.09.2012 van l'église 'Parole de vie', een overeenkomst conform het vrijwilligersstatuut dd. 20.08.2012 en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat zijn kinderen hier naar school zouden gaan en er ter staving attestaties de frequentations worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene haalt aan dat het voor hem, in dit stadium van integratie, onwenselijk is om terug te moeten keren naar zijn ontvluchte geboorteland en dat dit voor hem werkelijk een trauma zou betekenen. Bij zijn inschrijving voor asiel verklaarde betrokkene zelf dat hij in juli 2008 Armenië zou hebben verlaten. Hij verbleef dus ruim 26 jaar in Armenië. Zijn verblijf in België, zijn integratie en zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 04.08.2008, werd afgesloten op 26.02.2010 met de beslissing Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure — namelijk iets meer dan één jaar en zes maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij omwille van enorme problemen in zijn land waardoor zijn vrijheid en leven bedreigd werden, hij zijn land zou hebben verlaten. Betrokkene zou onmogelijk kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van bovenvermelde redenen niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Aangaande de vermeende schending van artikel 8 EVRM dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene voor al die tijd dat hij al in ons land zou hebben verbleven, nooit in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht en dat hij een blanco strafregister zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

1.13. Op 24.02.2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat verzoeker zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

2.2. De Raad stelt vast dat in casu van een strikt gebonden bevoegdheid, derwijze dat het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, zodat na een eventuele vernietiging van het bevel opnieuw dezelfde beslissing zou moeten worden genomen, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verder zal ook moeten worden nagegaan of het geen minderjarige betreft ten aanzien van wie krachtens artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel een bevel tot terugbrenging kan worden genomen. Ook nog zal de minister krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Ook artikel 74/17 vermeldt elementen waarmee rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid.

Een voorafname op het onderzoek van de middelen, door uit te gaan van de vooronderstelling dat deze middelen niet gegrond zijn, volstaat niet om de verzoekende partij het belang te onzeggen bij het aanvoeren van middelen tegen de bestreden beslissing. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Moyen unique

Pris de la violation de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, et du principe de l'erreur manifeste d'appréciation. En ce que la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs exige l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait qui soient pertinents, précis et légalement admissibles.

Que ce contrôle de légalité englobe le contrôle de l'exactitude des motifs de fait sur lesquels elle repose ;

Alors que la motivation avancée par le Ministre de l'Intérieur n'est pas conforme à la réalité.

L'acte est vicié car la motivation est inadéquate au regard de la situation personnelle du requérant et, en outre, il n'indique pas les considérations de droit et de fait qui soient pertinents, précis et légalement admissibles.

En effet, le requérant a introduit une demande de régularisation en Belgique sur base de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980, demande précise, indiquant les éléments rendant très difficile un retour dans le pays d'origine afin d'y introduire une demande selon la procédure normale.

Face à cela, la partie adverse se contente de réponses stéréotypées, utilisant une méthodologie d'isolement par points des éléments soulevés et n'ayant pas une vue globale de la problématique invoquée par les arguments essentiels développés par les requérants

Le fait de ne pas répondre ou de répondre de façon stéréotypée aux arguments ainsi présentés dans un style clair et précis démontre en outre une certaine négligence dans le traitement du dossier, cela tend à prouver que la décision a été prise à la légère même si longuement motivée.

Même si l'obligation formelle n'implique pas la réfutation détaillée de tous les arguments invoqués par le requérant, elle doit néanmoins tenir compte des éléments propres aux cas qui lui sont soumis.

A cet égard, la motivation ne répond pas du tout aux exigences de motivation formelle.

Les arguments complémentaires ainsi que les conventions internationales (CESDH) et leurs jurisprudences invoquées sont éludées de la motivation qui aurait dû y répondre en adaptant la motivation finale.

De plus la demande a été introduite avec son épouse et elle n'a pas reçu la décision la concernant ([H.M.], OE [...]). La famille ne peut être divisée (art 8 CESDH).

En outre la première page de la décision n'a pas été notifiée. Il ne s'agit que des pages 2 et 3 du refus de régularisation – décision incomplètement notifiée (voir la série numérotée de la décision faxée de L'OE à un poste de police pages 1 à 6 – il est clair qu'à la simple lecture des numéros et de la suite, la page clé a été omise. Les magistrats sont donc en face d'une décision incomplète – valablement notifiée. Elle doit donc être annulée pour vices majeurs et incomplétude.

En conclusion, l'acte est donc vicié car inadéquat et ne tenant pas compte de l'ensemble des éléments de fait et de droit qui soient pertinents précis et légalement admissibles ; la motivation est contraire au prescrit de la loi du 29 juillet 1991 et il y a une erreur manifeste d'appréciation,

Les actes attaqués doivent donc être suspendus et annulés. Que le moyen est sérieux."

3.2. Verzoeker voert aan dat niet of slechts stereotiep werd geantwoord op de argumenten die hij uiteenzette in zijn verblijfsaanvraag. Bovendien voert hij aan dat zijn echtgenote de beslissing die op haar betrekking heeft niet heeft ontvangen zodat er een schending dreigt van artikel 8 van het EVRM. Daarnaast voert hij aan dat de bladzijden 2 en 3 van de weigeringsbeslissing hem niet werden betekend.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Voor zover het middel moet worden gelezen als een aanvoeren van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is

gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte enz. ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de

aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.5. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk, met betrekking tot de concrete elementen die verzoeker aanvoerde als volgt:

- de elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet;
- het feit dat zijn kinderen hier naar school zouden gaan en er ter staving "*attestations de fréquentations*" worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar verzoeker niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden; tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is;
- verzoeker haalt aan dat het voor hem, in dit stadium van integratie, onwenselijk is om terug te moeten keren naar zijn onvluchtte geboorteland en dat dit voor hem werkelijk een trauma zou betekenen; bij zijn inschrijving voor asiel verklaarde verzoeker zelf dat hij in juli 2008 Armenië zou hebben verlaten; hij verbleef dus ruim 26 jaar in Armenië; zijn verblijf in België, zijn integratie en zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst;
- verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten; zijn asielaanvraag, ingediend op 4 augustus 2008, werd afgesloten op 26 februari 2010 met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd;
- verzoeker verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België;
- de duur van de procedure — namelijk iets meer dan één jaar en zes maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd;
- verzoeker beweert dat hij omwille van enorme problemen in zijn land waardoor zijn vrijheid en leven bedreigd werden, hij zijn land zou hebben verlaten: hij zou onmogelijk kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst maar legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven: het is aan verzoeker om op zijn minst een begin van bewijs te leveren; de loutere vermelding dat verzoeker omwille van bovenvermelde redenen niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard; bovendien voegt verzoeker geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet werden weerhouden door de bevoegde instanties; de elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties;
- aangaande de vermeende schending van artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven; de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt;
- over het feit dat verzoeker al die tijd dat hij al in ons land zou hebben verbleven, nooit in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht en dat hij een blanco strafregister zou hebben, wordt opgemerkt dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verzoeker betwist geen enkel van deze motieven. Deze motivering blijft dan ook onverminderd staan. Waar verzoeker aanvoert dat hij niet in kennis is gesteld van de weigeringsbeslissing ten aanzien van zijn echtgenote, blijkt uit het administratief dossier dat deze aanvraag niet in aanmerking werd genomen ingevolge een negatieve woonstcontrole op 5 november 2013 (administratief dossier, ongenummerd stuk).

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing. Voor zover verzoeker nog aanvoert dat de kennisgeving gebrekkig was, is de Raad van oordeel dat een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing geen invloed heeft op de wettigheid ervan en niet met zich meebrengt dat de motieven van deze beslissing onwettig zijn. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker er tijdig kennis van kon nemen en dit hem niet verhinderd heeft een tijdig beroep in te dienen tegen de bestreden beslissing en zijn grieven kenbaar te maken. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT